

18de Blancaerttocht 29/03/08

Onder pot en pint werd het idee geboren, om op de legendarische IJzer te gaan varen. Door de afstand en de datum op het kalender, is dit een tocht die al decennia niet meer op onze vaarkalender verschijnt. Ook al omdat zijn water in het verleden meermaals als bezoedeld werd beschreven. Meer uit nieuwsgierigheid dan uit overtuigd natuurschoon speelde ik al eens met die gedachte om op de derde grootste stroom van België te gaan varen..

Een tooggesprek trok me over de meet, Norbert en ik schreven deze ingerichte tocht door de Diksmuidese kajakclub Billander in onze agenda. Tijdens Norberts toogdienst werd de tocht nog even opgerakeld, maar de toevallige aanwezigheid en een toffe babbel met onze oude getrouwe Hilaire, doorkruiste ons gesprek. Er werden geen definitieve afspraken gemaakt. Norbert kaarten ons idee nog even aan bij Ron voor het paasweekend. Die zijn overvolle agenda zag daar niet direct graten in. Daar ik die voorafgaande veertien dagen niet in de club geraakte, belde ik de vrijdag voor de tocht naar Ron. Hij vertelde me dat er bij zijn weten geen belangstelling was voor het land van Bache de Kupe.

Vooraleer de tocht definitief te annuleren in mijn agenda, belde ik nog even met Norbert, die van een welverdiende (?) rust genoot in een Zeeuws stadje. Met zijn opgeladen batterijen, zag hij de tocht naar de Franse grens wel zitten. In zijn enthousiasme zou hij het er en der nog eens vragen.

Zaterdagmorgen, toen ik de hoek van de club omdraaide, lagen er al twee boten op het dak van de wagen en stonden Norbert en Cois al te ijsberen. Snel zijn dak volledig volgeladen met de resterende boot. Om 7h30 rolde de auto de parking af, richting Diksmuide. Om te veel zoekwerk te vermijden, had ik vrijdag nog even contact gehad met de inrichters. Een degelijke wegbeschrijving was het resultaat en gesterkt met nog wat internetgegevens, waren we op en top om het zonder GPS te klaren.

Vlot rijdend verkeer op de autosnelweg liet ons toe om iets voor 9h30 voorbij de brandweerkazerne van Diksmuide onze auto te parkeren, vlakbij de ingangspoort van de kajakclub. Er heerste al heel wat drukte rond en in het clubhuis. We werden ingeschreven en kregen op onze vraag wat uitleg over het te bevaren traject. De tocht startte in Frankrijk, waar de IJzer nog wat Dommelse allures had. Je kon kiezen voor het ganse traject tot aan het clubhuis, zijnde 30 km. Indien dit ons te lang leek, kon je bij de middagpauze, na 17 km, er de brui aan geven. Daar werd je dan, met je materiaal terug naar de thuishaven gereden. Uiteraard kozen we voor het ganse traject, want we wilden zoveel mogelijk van de IJzer proeven.

Onze boten werden op een botenkar overgeladen en de ganse karavaan vertrok om 10 uur naar het "buitenland". Aan een bruggetje, tussen de velden, werden de boten van de kar gehaald en de tocht kon starten. De overvloedige regen van de laatste dagen had het stroompje een bijna Ardeens karakter gegeven. De organisatie was blij met dit fenomeen, het zou ons peddelgenot aanzienlijk vergroten. Dat vond de plaatselijke boer net niet! De man kwam aanlopen met onrust in de stem en hevig gesticulerend. Dat alles om accidenten te vermijden, niet direct om het ons te verbieden. 100 meter verder op zijn land was er een houten bruggetje, dat onmogelijk door canadezen kon ondervaren worden. De leiding nam alle onrust weg en hielp kajak en kano te verleggen tot achter de oversteekplaats. Enkele leden van de club hadden nochtans de vorige dag het traject nog verkend, dit heuvel was hen ontglipt. Ook de buien van vrijdagnacht waren mede de boosdoener, die hadden het waterpeil nog extra in de hoogte gejaagd.

Norbert was bij het eerste groepje starters en had niet gemerkt dat we nog in de weer waren met het verplaatsen van het materiaal. Cois en ik startte in middenmoot Zoals reeds vermeld, het waren Dommelse toestanden, het water stroomde iets sneller en de vele takken en bomen stonden met hun voeten in het water. Het was dus attent blijven om met die minder beweeglijk zeekajaks, de openingen tussen het takkengebied te respecteren. Met twee naast elkaar varen was uitgesloten. Zelfs voorbij peddelen, in dit eerste gedeelte, kon enkel bij toestemming van je voorganger.

Het vroege voorjaar had er voor gezorgd dat de meeste goed ingepakt aan de tocht begonnen. Het zonnige weertje, het bosgebied dat alle wind weerde, de stroming en de inspanning deden bij velen het zweet van de neus druppelen. Het werd een zoekspel naar een geschikt plekje, om wat van die overbodige kledij te ontdoen, nietwaar Cois?

Uiteraard, hoe meer we vorderden op het water, hoe opener de stroom, hoe gemakkelijker en nuttiger onze lange boten werden.

Op een breder stuk genoot Norbert van zijn thee op grootvaders wijze. Met zijn twee peddelden we nu ook probleemloos naast elkaar richting België. Een tijdje later was ons drietal terug compleet. Cois, met aangepaste kledij, schoof zijn kajak naast de onze.

De honger liet zich voelen. Bij de eerste kanosteigerplaats genoten al enkele van hun rantsoen. We lachten hen een beetje groen toe, maar vervolgde toch onze waterweg.

Geleidelijk aan werd het ook minder bochtig en liet de kustwind zich voelen.

De stroom wordt gekanaliseerd vanaf de samenvloeiing met het kanaal van Lo. Bij die splitsing met het echte kanaal, was de tweede kanosteiger. Daar bevonden zich ook picknickbanken en een infohut. In die hut werden we voorzien van uiensoep naar hartelust. Uit de wind was het best genieten.

Terug in de boten kregen we een omgebouwde stroom tot kanaal voor de boeg en daarbij een fikse wind op kop. Trekken aan die peddels werd de nieuwe maatstaf om te vorderen. Blijkbaar was Norbert nog in vakantiestemming en negeerde ons tempo. Of lag het min of meer aan zijn roer, hij had de koortjes niet allemaal onder controle en daar had de wind leute in. Bezorgd over het mankement was hij niet direct, gesterkt met de gedachte dat hij, en hij alleen de autosleutels had, was voldoende om de innerlijke rust te bewaren. En wachten deden Cois en ik, niet voor die autosleutels, puur uit collegialiteit. Wat een clubgeest in deze tijden van competitie- en profileringsdrang!!!

Daar stonden ze in Diksmuide ook van te kijken, toe we met zijn drieën tegelijkertijd uit onze kajaks 'kropen' op hun wankel ponton.

Voor kip met friet hadden we niet ingeschreven, blijkbaar één van de weinige deelnemers die dit festijn negeerden. Wel werd de naam van onze club nogmaals genoteerd, met de wens ons terug te begroeten in het najaar, bij hun zalmbarbecue tijdens hun herfsttocht door het polderland. Verder kregen we nog enkele toffe tips om het reilen en zeilen in de club te verbeteren. Bijvoorbeeld, worden alle slapende leden (= leden die niet voorkomen op de exellijst van Guido) gratis uitgenodigd op de etentjes (met kip of zalm) om zodoende mee te genieten van de sappige verhalen van eigen, maar vooral van bevriende kajakkers, om alzo de goesting te creëren opnieuw hun bootje op het water te leggen. Tof idee, alleen hebben wij geen bevriende kajakkers om wat extra te spekken over hun sport of misschien geen slapende leden. Alleen leden met niet gequoteerde kilometers misschien, trouwens die spekken niet, die zijn misnoegd. En misnoegden spuwen enkel gal, gal kan ziekelijk zijn voor een gezond clubleven.

ferre